

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.583 van 11 april 2011
in de zaak A. 186.201/X-13.570.**

In zake : de b.v.b.a. WALSCHOTS BEHEER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 december 2007, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 13 september 2007 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende verwerping van het beroep van de verzoekende partij tegen het besluit van 7 november 2006 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels waarbij de vergunning wordt geweigerd voor het slopen van een woning en de bouw van een appartementsgebouw en garages te Ravels, Pastorijstraat 4, kadastraal bekend sectie B, nrs. 551/f en 551/g.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 208.215 van 19 oktober 2010 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Auditeur An Van den broeck heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een aanvullende laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 maart 2011.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Van Noten, die loco advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor wat betreft de feitelijke gegevens van de zaak kan worden verwezen naar de uiteenzetting ervan in het arrest nr. 208.215 van 19 oktober 2010.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Derde middel

Standpunten van de partijen

4. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in het tweede onderdeel van het derde middel het volgende aan :

“DERDE MIDDEL genomen uit de schending van art. 111 io. artikel 193 DRO, (...), 19 laatste lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972, de artikelen 43 §2 eerste lid en 53 §3 van het Decreet Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en uit ontstentenis van de rechtens vereiste juridische en feitelijke grondslag;

DOORDAT de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar ‘het bindend advies’ dat werd gevraagd aan de administratie Wegen en Verkeer en dat ongunstig zou zijn, en dit zonder ter zake verdere motivering aan te reiken;

(...)

TERWIJL, tweede onderdeel, de motiveringsplicht zoals vervat in art. 53 §3 DROG in hoofde van de deputatie vereist dat in de bestreden beslissing de met de ruimtelijke ordening verband houdende motieven die ten grondslag liggen aan de vergunningsweigering zijn opgenomen, deze elementen correct zijn en de bestreden beslissing kunnen schragen; Dat, nu is komen vast te staan dat het desbetreffende advies geen bindend karakter heeft, moet vastgesteld worden dat elke indicatie ontbreekt of de deputatie zich aansloot bij het niet-bindend advies van de administratie Wegen & Verkeer, en indien zulks het geval is, waarom dit advies moet gevolgd worden;

Dat het bestreden deputatiebesluit minstens een eigen afweging behoorde in te houden van de stedenbouwkundige verenigbaarheid van het ingediende project, en de loutere parafrasering van een advies verstrekt door de Administratie Wegen & Verkeer geen afdoende motivering inhoudt; Dat bij gebrek aan bindend karakter van het negatief advies voor de deputatie deze de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen had dienen aan te geven waarom dit advies al dan niet kon worden bijgetreden, of minstens had dienen aan te geven dat het kwestieuze advies integraal werd bijgetreden en waarom dit een afdoende weigeringsmotief uitmaakte; Dat dit alles niet is geschied;

Dat, voor zover moet begrepen worden onder de loutere parafrase van een gedeelte van dit advies dat de deputatie zich daarbij aansluit, moet vastgesteld worden dat het advies ook ten gronde niet kan gevolgd worden; Dat de ingediende bouwplannen immers enkel een volledig ondergronds weggewerkte septische put en regenwaterput voorzien binnen de bouwvrije

strook van 5m langsheen de gewestweg; Dat dergelijke installatie op de eigen eigendom redelijkerwijze geen enkele vorm van hinder of gevaar kan opleveren naar de weggebruikers toe; Dat de inhoud van het advies bijgevolg kennelijk niet redelijk is;

Dat de aanvrager trouwens naar aanleiding van de hoorzitting waarop voor het eerst kennis werd genomen van de inhoud van voormeld advies, uitdrukkelijk had gevraagd de verplaatsing van de beide putten als vergunningsvoorwaarde op te leggen, nu dit een niet-essentieel element van de plannen betreft dat zonder enige incidentie op de rest van het project kan gewijzigd worden; Dat daarop evenwel geen reactie is gekomen, wellicht omdat verwerende partij er verkeerdelijk van uitging dat het ongunstig advies een bindend karakter had; Dat de stugge weigering van verwerende partij om aan dit futiele bezwaar tegemoet te komen middels een vergunningsvoorwaarde, evenzeer een onredelijke houding uitmaakt;

ZODAT de bestreden beslissing werd genomen met schending van de in het derde middel opgesomde bepalingen en beginselen”.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat het aanleggen, onderhouden en beheren van de gewestwegen en autosnelwegen in de provincie tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de afdeling Wegen en Verkeer en dat, indien de inhoud van een bindend advies de wijziging van de plannen noodzaakt, daaraan niet kan worden voldaan door het afleveren van een vergunning onder voorwaarden in de zin van artikel 105, § 2 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : DRO).

6. De verzoekende partij repliceert in de memorie van wederantwoord dat het perfect mogelijk was de conformiteit van de aanvraag met de voorwaarden opgelegd door de afdeling Wegen en Verkeer te waarborgen, aangezien de verplaatsing van een regenwaterput en een septische put onmogelijk zou raken aan de essentiële bestanddelen van de vergunningsaanvraag.

Beoordeling

7. In het middelonderdeel wordt onder meer de onwettigheid van het advies van de afdeling Wegen en Verkeer aangevoerd, stellende dat dit advies “kennelijk niet redelijk is”.

8. Op 14 augustus 2006 heeft de afdeling Wegen en Verkeer over de bouwaanvraag een ongunstig advies uitgebracht, gezien “de zone van achteruitbouw (...) volledig bouwvrij (dient) te blijven”. Luidens punt 3 van de “bijzondere voorwaarden”, gevoegd bij dit advies, is de diepte van de zone van achteruitbouw 5 meter.

Bij dit advies worden tevens de “algemene voorwaarden” gevoegd, waarvan punt 4 luidt als volgt :

“In de zone zoals die volgt uit de toepassing van de teruggelegde rooilijn en in de zone van achteruitbouw zoals die aangegeven is in de bijzondere voorwaarden (5 m), mogen geen gemetselde of betonnen beer- of vuilnisput, noch afritten naar souterrains gemaakt worden. Septic tanks, drinkputten, slijk- en vetafscheidingen zijn eveneens verboden. Het is verboden er gemene afsluitingen van meer dan 1,50 m hoogte op te richten. Brandstofreservoirs worden toegelaten zonder gebruik van metselwerk.

In de eerste 2 m van de zone van achteruitbouw vanaf de grens van het gewestdomein of van de eventuele rooilijn zijn beplantingen toegelaten tot maximum 1,50 m hoogte of 0,75 m hoogte ter hoogte van de wegaansluitingen.

In het overige deel van de zone van achteruitbouw mogen de beplantingen niet hoger zijn dan bepaald in de gemeentelijke verordeningen”.

Naar aanleiding van het administratief beroep ingesteld door de verzoekende partij, heeft de verwerende partij opnieuw advies gevraagd aan de afdeling Wegen en Verkeer. De verzoekende partij stelde in het beroepschrift onder meer dat het advies van de afdeling Wegen en Verkeer is ingegeven “vanuit een verkeerde lezing van de plannen uit het aanvraagdossier” aangezien “het ontworpen gebouw zich wel degelijk volledig achter deze lijn van vijf meter te tellen vanaf de gewestweg bevindt”.

Op 18 juli 2007 deelt de afdeling Wegen en Verkeer mee dat het ongunstige advies gehandhaafd blijft. Verder wordt de volgende toelichting verstrekt:

“Dit advies is zeker geen fout in het lezen van het plan: op plannummer 1 (grondplannen) is duidelijk de inplanting voorzien van een septische put en regenwaterput van 5000 liter in de zone van achteruitbouw. Dit wordt met verwijzing naar de algemene voorwaarden van ons bouwadvies nooit toegelaten”.

9. Uit de bouwplannen blijkt, en de verzoekende partij erkent dit overigens zelf, dat binnen de bouwvrije strook van 5 meter langsheen de gewestweg “een volledig ondergronds weggewerkte septische put en regenwaterput voorzien” worden, hetgeen strijdt met respectievelijk punt 3 en punt 4 van de voormelde bijzondere en algemene voorwaarden zoals bepaald door de afdeling Wegen en Verkeer.

De verzoekende partij beperkt het middelonderdeel in het verzoekschrift tot de kritiek dat het advies “kennelijk niet redelijk is”, aangezien de ondergrondse installatie “op de eigen eigendom redelijkerwijze geen enkele vorm van hinder of gevaar kan opleveren naar de weggebruikers toe”.

Gelet op de taakstelling van het agentschap Wegen en Verkeer die, zoals de verwerende partij terecht voorhoudt, blijkens artikel 4, § 1, 1° van het besluit van 7 oktober 2005 van de Vlaamse regering tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Agentschap Wegen en Verkeer, onder meer bestaat uit “het aanleggen, herinrichten, uitrusten en onderhouden van wegen voor autoverkeer, vrachtvervoer, fiets- en voetgangersvoorzieningen en voorzieningen voor andersvaliden”, komt het niet als kennelijk onredelijk voor dat, zelfs op privé-terrein, een bouwvrije zone van 5 meter wordt ingesteld, waarbij geen bebouwing, noch bovengronds, noch ondergronds, wordt toegelaten, met het oog op het verzekeren van die taakstelling. De vereiste aangaande de bouwvrije zone werd in de algemene voorwaarden opgenomen en vormt een vaste beleidslijn.

De verzoekende partij toont niet aan dat het advies, door de naleving van de bijzondere en de algemene voorwaarden te verzekeren, is uitgegaan van een kennelijk onredelijke beoordeling van de feitelijke situatie, nu zij haar kritiek beperkt tot het hinderaspect van de door haar voorziene constructies naar de weggebruikers toe, terwijl het agentschap Wegen en Verkeer, gelet op zijn taakstelling, ook andere aspecten in overweging neemt.

Voor zover de verzoekende partij in de laatste memorie nog opwerpt dat “principeel betwist dient te worden dat het Agentschap Wegen en Verkeer gerechtigd zou zijn om een soort algemene strook non aedificandi op te leggen buiten de rooilijnen zoals wettelijk vastgesteld” en dat “zodoende (...) de regeling inzake rooilijnen, en inzonderheid art. 4.3.8 VCRO (...), wordt

omzeild”, geeft zij op laattijdige en bijgevolg onontvankelijke wijze een nieuwe wending aan het betreffende middelonderdeel.

10. In zoverre de verzoekende partij in het middelonderdeel nog opwerpt dat “de stugge weigering van verwerende partij” om aan het bezwaar van de afdeling Wegen en Verkeer tegemoet te komen “middels een vergunningsvoorwaarde, evenzeer een onredelijke houding uitmaakt”, geeft zij niet concreet aan waarin die onredelijkheid precies bestaat.

Bovendien kan, indien de inhoud van een bindend advies de wijziging van de plannen of van de aanvraag noodzaakt, daaraan niet voldaan worden door een voorwaardelijke vergunning af te leveren.

Het tweede onderdeel van het derde middel is, in zoverre dit nog niet werd beoordeeld in het tussenarrest nr. 208.215, niet gegrond.

B. Eerste en tweede middel

11. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 111 § 4 DRO, van de artikelen 1°, 2 en 2, 1° van het Besluit van de Vlaamse regering dd. 5 mei 2000 ‘betreffende de adviesverlening inzake aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen’, van artikel 19 laatste lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972, van de artikelen 43 § 2 eerste lid en 53, § 3 van het Decreet Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag” doordat “het bestreden besluit ten onrechte stelt dat het behoud van de bestaande woning op het bouwperceel noodzakelijk zou zijn voor het behoud van de ‘historische kralenketting van beschermde en waardevolle erfgoedelementen’ langs de Pastorijsstraat en waarvan deze (niet-geklasseerde) woning deel zou uitmaken”, terwijl “de bestaande woning aan de Pastorijsstraat nr. 4 niet geklasseerd is als monument” en terwijl er “in het recente verleden vergunning werd afgeleverd voor het oprichten van een appartementsgebouw

vlak voor de pastorijs, in dat geval wel degelijk ‘binnen het gezichtsveld’ van de geklasseerde pastorijs”.

12. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 19 laatste lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972, van de artikelen 43 §2 eerste lid en 53 §3 van het Decreet Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en uit ontstentenis van de rechtens vereiste juridische en feitelijke grondslag”, doordat de bestreden beslissing “ten onrechte en alleszins zonder ter zake te voorzien in een afdoende motivering, poneert dat de bouw van een appartementsgebouw met 3 bouwlagen niet toelaatbaar zou zijn en dat in meergezinswoningen geen volwaardige dakappartementen zouden kunnen worden voorzien” en doordat “de argumenten van verzoekende partij met betrekking tot de terreinbezetting op het bouwperceel zomaar worden afgedaan door verwerende partij, stellende dat de vergelijkingen en berekeningen daarover gemaakt door een gespecialiseerd landmeter maar cijfers zouden zijn die geen rekening houden met de ‘unieke ruimtelijke context waarin de aanvraag zich bevindt’”.

13. Bij de beoordeling van het eerste onderdeel van het derde middel in het voormelde arrest nr. 208.215, is gebleken dat de verwerende partij er op grond van artikel 111, § 5 DRO toe gehouden was de vergunning te weigeren, gelet op het bindend negatief advies van de afdeling Wegen en Verkeer. In dat licht zijn de overwegingen van het bestreden besluit die in het eerste en het tweede middel worden bekritiseerd, overtollige motieven. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leiden.

Het eerste en het tweede middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf april 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens